

שיחת השבוע

הרב יוצא לאור על-ידי צעירי-אגודת-חב"ד - המרכז • עורך: מנחם ברוד • יו"ר: הרב יוסף-יצחק אהרונוב

יש חדש

סיום הרמב"ם היומי

ביום ראשון הקרוב, י"ב בסיוון, מסתיים מחזור הלימוד העשרים ושישה של הרמב"ם היומי, ונפתח מחזור הלימוד העשרים ושבעה. את לימוד הרמב"ם היומי תיקן הרבי מליובאוויטש, ומעלתו המיוחדת, שהמוני בית-ישראל לומדים יחדיו את כל הלכות התורה. חגיגות הסיום ייפתחו ביום הסיום ליד ציון הרמב"ם בטבריה, בשעה 7 בערב, ולאחר מכן יהיה אירוע חגיגי במלון החוף השקט בעיר. מטה הרמב"ם היומי, שעל-ידי צעירי-חב"ד, הפיק לוח-לימוד למחזורים החדשים. אפשר להשיגו גם בטל' 072-2770100.

פסטיבל 'לאכול כשר'

יוזמה חדשה להגברת המודעות למזון הכשר תהיה בשבוע הבא – פסטיבל גורמה לאכול כשר. הפסטיבל יהיה א"ה בימים שלישי-חמישי, י"ד-ט"ו בסיוון, בפארק הגדול שבפתח-תקווה. עשרות מסעדות כשרות, ובהן מסעדות גורמה יקרות, יציגו את מיטב המנות לציבור, במחיר סמלי. יוזמי הפסטיבל אומרים, שהמטרה היא להמחיש את איכותו של המזון הכשר ולנפץ דעות קדומות, שכשרות ובישול איכותי אינם יכולים להשתלב יחדיו. טל' 054-7890392.

השתנות בשמחה

הצגה משעשעת ומחכימה לילדים עולה בימים האלה, משנה המידות שמה. היא בוחנת את השאלה, אם אנחנו יכולים להשתנות מתוך שמחה, או רק על-ידי תוכחה. מחזה מאת רענן זיו. בימוי ומשחק: מיכאל וייגל ויואב עמיר. ההצגה מאושרת על-ידי משמרת הקודש והחינוך. טל' 054-8422790.

זמני השבוע

ניו יורק	דטרויט	מיאמי	לוס-אנג'לס
8:10	8:52	7:55	7:47
9:19	10:03	8:52	8:50

כניסת השבת
צאת החג

פרקי-אבות השבוע: פרק א

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 60840
טל' 972-72-2770100 • פקס 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

הגיור של רות - הגיור האמיתי

רות היא דוגמה ומופת לגרות אמיתית, שיש בה קבלה מלאה של כל ההווה היהודית. במשפטים הקצרים שאמרה הייתה קבלה מלאה של עיקרי היהדות.

רות היא אכן דוגמה ומופת לגרות אמיתית, שיש בה קבלה מלאה של כל ההווה היהודית. ובאמת, גר אינו נדרש ליותר מזה. מהותו של הגיור היא אותה מחוייבות נפשית לכל מערכת החובות המוטלת על יהודי. אם הוא רוצה להיות יהודי – חובה עליו לקבל כל מה שמוטל על יהודי. זה בדיוק מה שרות עשתה.

טעות היא לחשוב שעיקרו של הגיור הוא הלימוד והמבחנים. הלימודים הם רק הכשרה ליישום מהותו האמיתית של הגיור. אדם צריך לדעת מה הוא מקבל עליו ומהי מערכת החובות הנגזרת מהגיור, אולם עיקרו של הגיור הוא ההצטרפות הנפשית לברית שכרת הקב"ה עם העם היהודי בהר-סיני, קבלה פנימית של העיקרון "עמך עמי ואלוקיך אלוקי". הגר צריך לקבל עליו בכנות וברצון את כל חובותיו של יהודי, כמצוות התורה.

בדיקת המניעים

בלי קבלה זו לא יכול להיות גיור. יכול אדם להיות מומחה להיסטוריה יהודית, ועדיין להיות גוי גמור. הוא גם יכול לעבור בהצטיינות מבחני ידע ביהדות, ואין לזה בהכרח קשר לגיור אמיתי. רק אם הוא מקבל עליו את כל החובות והמטלות של יהודי – ואז הוא מקבל מהקב"ה את הנשמה היהודית ונעשה יהודי במהותו הפנימית.

דווקא מציאות ימינו מחייבת להקפיד הקפדה יתרה על עקרונות הגיור. היו ימים שהגיור לא הקנה לאדם שום הטבות חומריות, אלא בדרך-כלל להפך, ולכן היה מקום להקל על המבקשים להתגייר. כיום יכולים לעמוד מאחורי הרצון להתגייר מניעים זרים לגמרי, ולא בהכרח רצון פן ועמוק לקשור את החיים בייעודו של העם היהודי. גם הטשטוש בין הזהות הישראלית לזהות היהודית מקשה את העניין (יכול אדם לרצות להיות ישראלי אך לא מעניין אותו להיות יהודי).

הרבה דם שפכנו על שמירת זהותנו היהודית. היא יקרה לנו מכדי למכור אותה בזול.

שנים האחרונות נהפכו הימים הסמוכים לחג-השבועות לימי קמפיין נגד הגיור. תוך ניצול בורותו של הציבור בענייני יהדות מנסים להחזיר לדעת-הקהל הנחה שקרית, שרבני זמננו המציאו החמרות שונות ומשוונות, שכל מטרתן להכביד על המתגיירים, בעוד בימי קדם קיבלו את הגרים בקלות רבה.

השנה דומה היה כי פרסומאי העביר דף מסרים לדוברי התנועות שמטרתן לקעקע את ההלכה היהודית. שוב ושוב חזרו אותם דוברים על המנטרה, שרות המואבייה לא הייתה מתקבלת בימינו, לנוכח הדרישות הקפדניות של הרבנים, בעוד בעבר הסתפקו בהצהרה על רצונה לקשור את גורלה בחמותה היהודיה, ולא דרשו ממנה שום דבר נוסף.

המקור לדיני הגיור

כמה מאותם דוברים מקפידים שיכנו אותם 'רבנים' (מעשה של הונאה וזיוף כשהוא לעצמו), אך בדבריהם הם מוכיחים בורות המעוררת גיחוך. רק מי שאין לו מושג בענייני יהדות יכול לקבל את השטות הזאת, שכביכול רבני זמננו המציאו את הלכות הגיור. כל מי שלמד קצת תורה יודע שהדינים הללו כבר קיימים אלפי שנים ומפורטים בתלמוד.

יתרה מזו, דווקא סיפור של רות הוא המקור לדיני הגיור. כל ילד יודע שבתורה שבכתב באים הדברים ברמז ובקיצור, ואילו התורה שבעל-פה מעבירה את ההרחבה שמאחורי הדברים. חז"ל מלמדים אותנו אפוא מה היה טמון באמת במילותיה הקצרות של רות (הדברים מפורטים במסכת יבמות דף מז עמוד ב).

במשפטים הקצרים שאמרה רות הייתה קבלה מלאה של עיקרי היהדות: "כי אל אשר תלכי אלך" – שמירת שבת, ואיסור הליכה מחוץ לתחום שבת; "ובאשר תליני אליו" – איסורים הקשורים לצניעות ולייחוד; "עמך עמי" – קבלת תרי"ג המצוות; "ואלוקיך אלוקי" – איסור עבודה זרה. כמו-כן יש דברים הנרמזים בדבריה "באשר תמותי אמות ושם אקבר".

שילוב היחיד והציבור

מצד אחד, כל בני-ישראל מתאחדים למציאות אחת של ציבור; ומצד שני, כל יהודי הוא 'עולם מלא'.

סיבות לאהבת-ישראל

שני המרכיבים האלה קיימים גם במצוות אהבת-ישראל. יש לאהוב יהודי בגלל שני המרכיבים הללו שבעם-ישראל: מצד אחד, יש לכל יהודי מעלות ייחודיות שאין ליהודי אחר, ומצד המעלות הפרטיות האלה יש לאהבו. מצד שני, כל יהודי הוא חלק מהשלמות של עם-ישראל, והוא חיוני לשלמותו של הכלל, וגם זו סיבה לאהבו.

וכשם שבאהבת-ישראל קיימים שני המרכיבים הללו, גם באהבתו של הקב"ה לעם-ישראל קיימים שניהם. כך יהיה גם בגאולה: כל בני-ישראל ייגאלו כיחידים – וזאתם תלוטו לאחד אחד, ובה-בשעה ייגאלו כציבור – "קהל גדול ישו בו הנה", בגאולה האמיתית והשלמה תיכף ומיד ממש.

(לקוטי שיחות כרך חי, עמ' 104)

מחלוקת דומה מצאנו גם בין ר' יאשיה לר' יונתן, בעניין קרבן הפסח שהקריבו בני-ישראל במדבר, כמסופר בפרשתנו: "ויעשו בני-ישראל את הפסח במועדו". באותה שנה חל י"ד בניסן בשבת. ר' יאשיה לומד מהמילה "במועדו", שקרבן הפסח הוקרב בי"ד בניסן, היינו ביום השבת, ואילו ר' יונתן סבור שהמילה "במועדו" עדיין אינה הוכחה חד-משמעית שאכן הקרבן הוקרב בשבת.

ייחודו של הפסח

המחלוקת בעניין קרבן הפסח נובעת מכך, שיש בו מרכיבים של קרבן ציבור וקרבן יחיד בעת ובעונה אחת. מצד אחד הוא קרבן יחיד – כל חבורה צריכה להביא קרבן משלה; הוא בא מכספם של בני החבורה ולא מכספי הציבור; והוא נאכל על-ידי הבעלים. מצד שני, הוא מוקרב על-ידי קבוצה ולא על-ידי יחיד, ושחיתת הפסח נעשית בשלוש כיתות, שלושה קהלים, דבר הדומה לקרבן ציבור.

תכונה זו קיימת בקרבן הפסח משום שחג-הפסח הוא זמן ה'לידה' של עם-ישראל, ולכן משתקפות בקרבן הפסח שתי התכונות שיש בעם-ישראל:

ה קרבנות מתחלקים לשני סוגים כלליים – קרבנות ציבור וקרבנות יחיד. יש קרבנות שבאים מכספי הציבור ומוקרבים בשם כל הציבור, כמו קרבן תמיד וקרבנות המוספים בשבתות ובמועדים; ויש קרבנות שבאים מכספו של היחיד ומוקרבים מטעמו, כמו קרבנות שלמים, חטאת וכדומה.

אחד ההבדלים בין שני סוגי הקרבנות הוא בעניין הקרבתם בשבת. קרבנות ציבור מוקרבים בשבת – אלה קרבנות תמיד ומוסף, שהיו מוקרבים על המזבח בשבתות; ואילו קרבנות יחיד אי-אפשר להקריב בשבת אלא ביום חול.

קרבנות ציבור

בעניין קרבן הפסח מספרת הגמרא, ש"פעם אחת חל י"ד (בניסן) להיות בשבת. שכחו ולא ידעו אם פסח דוחה את השבת אם לאו". אמר הילל: "וכי פסח אחד יש לנו בשנה שדוחה את השבת? והלא הרבה יותר ממאתיים פסחים יש לנו בשנה שדוחין את השבת". דבריו על "מאתיים פסחים" התכוון לקרבנות הציבור, תמיד ומוסף, המוקרבים מדי שבת.

מן המעיין ענוה | מאת הרב אליעזר ברוד

שלושה ענווים

"והאיש משה עניו מאוד מכל האדם" (במדבר יב, ג). ראשי התיבות של 'אדם' הם אברהם, דוד, משה. שלושתם הצטיינו במידת הענווה. אברהם אמר "ואנוכי עפר ואפר"; דוד אמר "ואנוכי תולעת ולא איש"; הרחיק לכת משה בענוותנותו ואמר "ונחננו מה".

(השל"ה)

אי-אפשר בכוונה

רבי מנחם-מנדל מקוצק אמר: כל מצווה צריך האדם לעשות בכוונה לשמה, חוץ מן הענווה.

ענוה מזוייפת ואמיתית

יש שני סוגים של ענווה. יש מי שבעיניו הוא עצמו וגם האחרים נחשבים לא-כלום. זו ענווה מזוייפת. העניו האמיתי הוא מי שחדר הכרה מלאה שהאחרים טובים ממנו ועולים עליו במעלתם.

(רבי שלום רוקח מבעלז)

המידה הנאה מכול

למשה רבנו היו בוודאי עוד מעלות ומידות טובות, ואם התורה ראתה לשבחן רק על מידה

הענווה, הרי שזו המידה הטובה והנאה מכולן.

(עיטורי תורה)

מה לצדיק בין בעלי-מום

"ה' פוקח עיוורים, ה' זוקף כפופים, ה' אוהב צדיקים" (תהילים קמו, ח). מה לצדיקים בין בעלי-מומים? אלא אדם רגיל שמחזיק את עצמו צדיק – אף הוא בעל-מום.

(רבי בונם מפשיסחה)

למי יש מקום

רבי בונם מפשיסחה שאל את חסידו, רבי ברוך, אם מצא לו אכסניה נאותה בפשיסחה. השיב לו רבי ברוך: מי שאינו תופס מקום, יש לו מקום בכל מקום.

ידיעת המעלות

העניו אינו מחזיק עצמו פחות ושפל. הוא יודע את מעלת עצמו, אך מתוך עוצם ביטולו לקב"ה, הוא מרגיש שמעלה זו כאין וכאפס היא.

(אור התורה)

ענוה מול קרבה לה'

אדם מגיע לשפלות אמיתית לפני חברו, כשהוא

רואה כיצד חברו קרוב אל הקב"ה יותר ממנו.

(תורה אור)

אמרת השבוע

ההכנעה חושפת

פעם אחת, כאשר רבי אהרן-לייב מפרימישלין נסע לביקור בעיר רימנוב, ציווה על עגלונו לעצור לפני הכניסה לעיר. הוא נתן לעגלון את אדרתו והורה לו לשבת בתוך העגלה, ואילו הצדיק לבש את בגדי העגלון, ישב על מושבו ותפס את המושכות.

בכניסה לעיר קידמו את פני העגלה חסידים רבים, שמהירו לברך לשלום את הצדיק שבעגלה, הלוא הוא העגלון.... רק רבי נפתלי מרופשיץ ניגש מיד לעגלון וקרא: "שלום עליכם רבנו".

תמה רבי אהרן-לייב: "איך הבחנת בדבר?!".

השיב רבי נפתלי: "ראיתי באיזו הכנעה נוהג רבנו בסוסים, וידעתי כי הוא הצדיק..."

לינגרד, ליל ט"ו בסיוון תרפ"ז (1927).
השעה כבר אחרי חצות. הרבי הרי"צ
(רבי יוסף-יצחק) מליובאוויטש יושב
לסעוד את ארוחת הערב. לפתע
נשמע צלצול ממושך בפעמון ואל
הבית מתפרצים שני בלשים חמושים
באקדחים, וקוראים בקול תקיף: "אנו
שליחי הג'פ"או. מי כאן שניאורסון
והיכן הוא!?"

הרבי משיב: "אם התפרצתם למעוננו
של איש, כנראה יודעים אתם למי
נכנסתם... ולמה תרעישו?"

הפקיד מגיב: "כך מדברים בג'פ"או...
ועכשיו בוא עמנו, כי רוצים אנו לערוך
חיפוש בכל חדרי הבית".

הרבי משיב בקור-רוח: "אינני מכיר את
הג'פ"או ואינני רוצה להכיר... הנכם
יכולים לערוך חיפוש כרצונכם, אך אל-
לכם להפריע לי מסעודתי".

התיאור הזה מופיע ביומנו של הרבי,
שבו רשם את כל פרשת המאסר.

הרבי ניהל באותם ימים מערכה רחבה
לשמירת גחלת היהדות ברחבי רוסיה.
חסידיו הנאמנים הפעילו בהכוונתו
ובהשראתו חדרים ללימוד תורה
לילדים, לקימו מקוואות טהרה, דאגו
למילה ולשחיטה ועוד. הפעילות
המחתרתית הזאת הייתה כרוכה
במסירות-נפש של ממש.

החשש הגדול ביותר היה מפני מעצר
בבית-הכלא האימתי "שפלקה". כך
מתאר הרבי ביומנו את בית-הכלא:
"שפאלערקע" זו אשר אימתה נופלת
על הבריות בלי הבדל דת לאום מפלגה,
נודעה היא גם בפי תינוקות, והכול
יודעים כי מכיוון שלוקחים לשם אינו
דבר של שחוק".

הבלשים שנכנסו לביתו של הרבי היו
אנשי היבסקציה (המחלקה היהודית
במפלגה הקומוניסטית). אחריהם נכנסה
פלוגת חיילים מזוינים, והם הסתדרו
בשורה, מחכים למוצא פי השניים.

השניים ציוו על החיילים לשמור את
פתחי הבית ולערוך חיפוש מדוקדק בכל
החדרים. כשראו שהרבי אינו מתרשם
מהם, ניסו להפחיד את בנותיו ולאצן
להשיב לשאלותיהם. הבנות השיבו
באומץ, כי "מגונה מאוד לקחת אנשי-
שכל בכוח ובהפחדה".

בתום החיפוש הודיעו לרבי כי מרגע
זה ואילך הוא אסיר ועליו לחתום על
כך. הרבי סירב לחתום והצהיר כי את
מעשיו הוא עושה בגלוי, ואין זו אלא
טעות או עלילה. עם זה הוא מבקש

כי תינתן לו האפשרות לקחת עמו
את הטלית והתפילין ולהתפלל בהן.
אחד הבלשים נענה והבטיח: "אם כי
קומוניסט הנני, מהבטחתי לא אחזור".
הרבי נפרד מבני משפחתו כשהוא מורה
להמשיך את הפעילות. הוא גם ביקש
להודיע את דבר המאסר על ציונים

של אבותיו, אדמו"ר חב"ד, ולהרבות
באמירת תהילים בכל מרכזי החסידיים.
עגלת המאסר המתינה ליד הבית. הרבי
ביקש מחייל לשאת בעבורו את שק
חפציו. אחד הבלשים, לולב שמו, מיהר
לקחת את השק מידי החייל ואמר לרבי
בלגלוג: "סבי היה נושא את חבילות

סבך, הנה אשא גם אני את חבילתך"...
הרבי הוציא את השק מידי ואמר:
"סבך נשא את חפציו של סבי להיכן
שסבי ביקש ללכת. אתה רוצה לקחת
את חבילתי להיכן שאתה רוצה. זאת
לא!", ובתקיפות מסר את החבילה שנית
לידי החייל.

כותב הרבי ביומנו: "במשך שעתיים
ועשר דקות הללו, כמה צער וייסורים,
פחד ומורא סבלו בני-ביתי יחיו. ובגלל
מה, בגלל עלילת שווא, בגלל מלשינות,
בגלל החזקת התורה..."

בליווי משמר כבד הובל הרבי לתוך
ה"שפלקה". שם פנה אליו לולב ואומר:
"כעת, תרצה או לא, אקח ממך את
חבילתך. כאן אתה אורח אצלנו ותיאלץ
לקבל את חוקי המקום". הרבי ענה
בנחת: "ניצחון גדול... אך אני מקווה כי
רק לזמן קצר".

ביומנו מתאר הרבי את מה שעבר
עליו באותו לילה. איומים והפחדות,
מסדרונות חשוכים ולאורכם שומרים
מזוינים מזרי-אימה. סיפורי זוועות
על הנעשה במרתפי הכלא. כל אלו
מתוארים בלשונו כמסכת גיהינום מדור
ראשון, מדור שני ושלישי. הרבי החליט
החלטה, לשמור על עוז וקור-רוח, לא
להתרגש ולא לפחד מהם כלל.

כאשר ניסו לאלצו למלא שאלון אסיר,
ענה כי הכול מכירים אותו: הוא הרבי
שניאורסון; עיסקו במחקר אלוכי
וחסידות, וכמור-כך במצוות דת ישראל,
וחוץ מזה אין לו מה לכתוב.

שוב ושוב דרש מהם לקיים את
הבטחתם ולהביא לו את התפילין, כדי
שיוכל להתפלל. כשהובאו אליו סוף-
סוף התפילין, בחמש לפנות בוקר, לא
הורשה להניחן, ונשלח עם שומר אל
תא המאסר. בעלותם בגרם מדרגות,
כשהשומר לפניו, מיהר הרבי והניח
תפילין של יד, אך אז הפנה השומר את
ראשו וראהו מתעטר בתפילין. בזעם
רב דחפו מכל המדרגות, והרבי נפצע
וכמעט התעלף.

חבול וזב-דם נדחף הרבי לתא מאסרו,
ומיד הכריז על שביבת רעב, עד
שיוחזרו לו התפילין. "זה לי יותר על
ארבעים שעות אשר גם מים לא בא אל
פי. שעות של כאב ועינוי גופני והעולה
עליו עינוי נפשי, תפילין, תפילין", כותב
הרבי ביומנו.

את היממה הראשונה בכלא מסכם
הרבי: "העשרים וחמש שעות הללו
נוכחתי לדעת את אשר לא ידעתי
מעולם. ראיתי בני אדם בעלי חבלה,
אזורים, שופכי דם אחים, שמעתי
אנקת חללים, וצחוק שואפי דם..."
בימים י"ב-י"ג בתמוז, שוחרר הרבי
בדרך נס, וימים אלה נחוגים כחג-
הגאולה עד היום הזה.

לומדים גאולה | מאת מנחם ברוד

כולנו נביאים

מהות העיקרית של הגלות היא העולם וההסתר שנוצרו בעקבות החורבן.
הדבר בא לידי ביטוי גם בסילוק הנבואה מעם-ישראל. לעומת תקופת
המשכן ובית-המקדש הראשון שבה הייתה הנבואה נפוצה ביותר, הרי
לאחר חורבן הבית הראשון, כשנגזזו הארון והלוחות, חלה ירידה תלולה ברמת
הנבואה, כפי שהגמרא אומרת (יומא ט, ב; סוטה מח, ב; תוספתא שם פרק יג, ד.
סנהדרין יא, א): "משמתנו נביאים האחרונים, חגי זכריה ומלאכי, נסתלקה רוח-
הקודש מישראל".

מוסבר על כך (עבודת הקודש חלק ד, פרק כד), שאף שהנביאים האחרונים
נתנבאו גם אחרי גניזת הארון, היה זה "לפי שקיבלו נבואתם ועדיין האור היה
מתנוצץ", ולכן הייתה נבואתם "במשלים וחידות ולמטה ממדרגת הנביאים
הראשונים". אולם לאחר מכן נעלמה גם רמת הנבואה הזאת. בספר העיקרים'
(מאמר ג, סוף פרק א) מבואר, שאף שבזמן הבית השני "היו חסידים ואנשי-מעשה
ראויים לנבואה יותר מבבית ראשון", "לא היה שם נבואה, לפי שלא היה שם
ארון".

הנבואה חוזרת

בדורות הבאים איננו מוצאים עוד גילויים של נבואה ממשית, אלא רק של
השראת רוח-הקודש. כל זה מוכיח שעם החורבן נסתיימה תקופת הנביאים, ולאחר
מכן אין רוח-הקודש מצויה כמקודם, ואף אין היא בדרגה שהייתה בימי הנביאים
- אף שפה ושם עדיין יש גילויים של צדיקים שרוח-ה' דיבר בם. זה חלק מההסתר
של הגלות, שהולך ומחריף ככל שהגלות מתמשכת.

אולם בזמן הגאולה הנבואה תחזור, ויתרה מזו, תהיה התגלות עצומה של רוח
נבואה, שתחול לא רק על יחידים סגולה מורמים מעם, אלא על כל ישראל. כך נאמר
(יואל ג, א): "והיה אחרי-כן אשפוך את רוחי על כל בשר וניבאו בניכם ובנותיכם".
במדרש (תנחומא סוף פרשת בהעלותך) נאמר על כך: "אמר הקב"ה: בעולם הזה
יחידים נתנבאו, אבל לעולם הבא, כל ישראל נעשין נביאים".

כשם שהסתלקות הנבואה הייתה הדרגתית, כך גם חזרת הנבואה באה בהדרגה.
לקראת הגאולה מתחילה התעוררות מיוחדת של נבואה ורוח-הקודש. הרמב"ם
(איגרת תימן, פרק ג) מביא חשבון שקיבל בקבלה מאבותיו, ועל-פיו אמורה
הנבואה לחזור לקראת סוף האלף החמישי. הרמב"ם מוסיף: "אין ספק כי חזרת
הנבואה ממה שיקדם למשיח". ואכן, באותו זמן הופיעו צדיקים גדולים שרוח
הנבואה שרתה עליהם, כמו ר' שמואל החסיד (אביו של ר' יהודה החסיד), ר'
אלעזר בעל ה'רוקח', הרמב"ן, הראב"ד (שהופיעה רוח-הקודש בבית-מדרשו), ר'
עזרא הנביא ור' יהודה החסיד (שעליו כתוב, שלו חי בימי הנביאים - היה נביא).

נבואת אצל המשיח

בדורות המאוחרים יותר, כשהתקרבו יותר לביאת המשיח, זכינו להתגלות
מיוחדת של רוח-הקודש, וזאת אצל צדיקי החסידות, החל בבעש"ט והמגיד
ממזריטש ועד גדולי החסידות האחרים. הם נשאלו שאלות שבעבר נהגו לשאול
כמותן רק אצל נביאים, וענו תשובות שרק ברוח-הקודש היה אפשר לאומרן.

כך כותב אדמו"ר ה'צמח-צדק' (ספר החקירה, מצוות עדות, סוף פרק ח, עמ'
עמ' סה, א) על הבעש"ט ובעל התניא: "הבעש"ט ז"ל אשר כמוהו לא היה מימות
הראשונים. פלאי פלאות, ניסים היוצאים מהטבע, היו נראים על-ידו... גם מזקני
נ"ע שמענו עתידות קולע אל השערה".

התגלות גדולה של נבואה מופיעה גם אצל המשיח, אפילו קודם הגאולה, כהכנה
לרוח הנבואית העצומה שתשרה עליו לאחר מכן (כפי שמציין הרמב"ם בהלכות
תשובה פרק ט, הלכה ב, שהמשיח "נביא גדול הוא, קרוב למשה רבנו"). הוא מודיע
בנבואה לעם-ישראל על הגאולה הקרובה ומכין אותם לקראתה.

לצייר את החיים האמיתיים

למד אמנות והיה שותף במסעדה שפרנסה אותו בכבוד. שם פגש צייר ישראלי מפורסם, מרסל ינקו. "ראיתי את עבודותיו והן כבשו אותי. נסחפתי לאמנות ובמשך כשבע שנים רק ציירתי וציירתי, שיעשרה שעות ביממה".

לא אחת תוהה דוד אבישר מה היה גורלו אילולא אותו בחור צעיר, חסיד חב"ד, מלוס-אנג'לס שהתעקש ולא הרפה ממנו, עד שגרר אותו לשבת בשולחן שבת. שם בגיל שלושים ושלוש, נחשף בפעם הראשונה לעולמה של השבת היהודית והחליט לשנות את אורח-חיו. כיום הוא מתגורר בשכונה חרדית בבית-שמש, והוא אב למשפחה ברוכת-ילדים, שאותה הקים בגיל ארבעים.

דוד אבישר. מכנים עיזים לציורים

בדיחה ששינתה

בגלל רצונו העז לצייר ללא הפרעות מכר את חלקו במסעדה וטס לארה"ב. במשך שנה צייר שם, ויצר קשר עם גלריות שהציגו את עבודותיו. "התגוררנו קבוצה של אמנים בלוס-אנג'לס. יום אחד פגשתי ברחוב חב"דניק צעיר, לוי ספרנובין' שמו, שבמשך חצי שנה רצופה לא חדל בכל יום שישי להזמין אותי להתארך בשבת בבית הוריו. חצי שנה החלפתי בדיחות עם החברים שלי על ההזמנה, וכשגמר מלאי הבדיחות וההסברים החלטתי לנסות ולבוא".

באותו ביקור העניק לו הבחור את ספר 'התניא' ואת הספר 'ירושלים של מעלה'. "קראתי בספרים והייתי בהלם", מעיד דוד. "התחלתי להתגלגל לכיוון התשובה. הכתה בי המחשבה שיהודי יכול לחיות בארץ עשרות שנים ולא לדעת מה זה תהילים, תורה, תפילה, נשמה וכדומה".

נשאה התפילה

כמו בציור, גם כשהתמסר ליהדות עשה זאת בכל להט. את הציור זנח. "הציור האחרון שלי לפני

הוא גדל בשכונת צהלה ('שכונת הגנרלים', כלשונו) בתל-אביב, בבית שאינו שומר תורה ומצוות. "בשכונה שלנו היה בית-כנסת מפואר, אבל מלבד כמה זקנים פליטי אירופה עמד הבניין בשיממונו. את זה ידעתי רק אחרי כשנכנסתי לבית-הכנסת אחרי שחזרתי בתשובה", הוא אומר.

רוחניות בסיני

לאחר שירות כחייל קרבי, טייל לסירוגין בעולם ועבד כמדריך טיולים במדבר סיני. "סיני הוא מקום רוחני מאוד. באותה עת לא הייתה לי מודעות להגדיר זאת במושגים יהודיים, אבל בהחלט חשתי בכך. מיד כשעזבתי את אילת לכיוון דרום, האווירה נעשית רוחנית. חבריי ניסו להסביר את התופעה, איש-איש בשפתו", הוא אומר.

בין הטיולים צייר. "אני מצייר מילדות", הוא מספר. "ציירתי גם בסיני. הבאתי את ציוריי לצייר משה רוזנטליס. הוא הביט בהם והמליץ 'תחיל ללמוד'. וזה מה שעשיתי". הוא עבר לכפר האמנים עין-הוד,

פינת ההלכה | מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

קבלת שבת

שאלה: מה משמעות הקטעים הכלולים בתפילת 'קבלת שבת'?

תשובה: בתחילה הייתה 'קבלת שבת' נעשית באמירת 'ברכו' של ערבית, שאז הציבור מקבל עליו 'עיצומו של יום' - את קדושת השבת. רבים מהקטעים הנכללים בנוסח 'קבלת שבת' אינם בהכרח קבלת קדושת השבת, אלא הכנה לכך.

כבר בימי הרמב"ם מוזכרת אמירת 'מזמור שיר ליום השבת' (מזמור צב), וה'בית יוסף' כתב שבאמירתו נהגו לקבל עליהם את קדושת השבת. בדורות מאוחרים הוסיפו את 'ה' מלך, גאות לבש' (מזמור צג), שגם הוא נדרש על קדושת השבת.

לפני יותר מארבע-מאות שנה הנהיג המקובל רבי משה קורדובירו בצפת לומר לפני-כן את המזמורים -ה-

ההפסקה שלקחתי היה יציאת מצרים. זו הייתה תחילת התהליך שלי בתשובה", הוא מציין. לאחר שנועץ עם רבנים חזר באופן מבוקרת לציור. יצירותיו מוצגות בגלריות בארץ ובחול".

ציוריו מאופיינים בנוכחות הרבה של עיזים, צבאים ואיילים. בעלי-חיים טהורים. "אולי הקרבנות שמחכים לבניית בית-המקדש", הוא מנסה להסביר את מה שבעצם קשה לו לנמק. "אולי מפני שאלה חיות טהורות. חז"ל גם אומרים שהאיילים מתפללים לגשמים בשנת בצורת... אני מאמין שיש לזה קשר לתפילה. אני חש שמלבד התפילה לא נשאר שום דבר בעולם. הכול תלוי על בלימה".

גיליונות

שיחת השבוע

בעברית וברוסית

מופצים בכל רחבי ארה"ב

להזמנות ולפרסום אנא פנו:

1-646-387-0816

sh-usa@chabad.org.il

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות

של הרבי מליובאוויטש.

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח

על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח

מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

שולחן שבת
לכל התורה בנרן אחד
שלוש שיחות לכל פרשה,
מאוצר שיחותיו של
הרבי מליובאוויטש

1-718-6041020

סופר סת"ם • HaSofer
RABBI MOSHE KLEIN
משיה הלוי קליין

321 Kingston Avenue
718-221-2222

www.esofer.com
A HaSofer Company